

1, 2 và 3...

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Tôi nhất định phải nắm lấy cái duyên này. Không thể để nó tuột đi một phút giây ngăn ngui nào!

1.

Hôm nay là một ngày đầy nắng. Nắng mơn man trên ban công nhà hàng xóm mà không biết bao nhiêu lần tôi đã mơ được đặt chân đến một lần. Từng cơn gió khẽ đung đưa những chiếc lá trên giàn hoa giấy nhà tôi.

Tôi là một thằng con trai thích viết truyện ngắn. Đến hơn một nửa số phần trăm sự thật trong những truyện tôi đã viết đều là do tôi-ở-ngoài-đời đã trải qua và gây dựng lên. Khi gặp một điều gì đó mang tính cốt yếu cho một truyện ngắn, tôi đều răm rắp nghe theo ông Trời mà cho thứ đó vào truyện của mình.

Hôm nay, tôi đã gặp được một cô bạn. Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác phải đưa ngay cậu ấy vào trong truyện. Và thế là tôi viết thôi.

Nhân vật nữ chính: Mái Bằng

Trong hàng nghìn cái biệt danh có thể đặt ra từ các đặc điểm đáng yêu của cậu ấy, tôi chọn bừa lấy một đặc điểm, và giờ thì tôi đã thấy nó đáng yêu nhất trong các đặc điểm đáng yêu của Mái Bằng. Phải rồi, một chiếc mái bằng óng mượt đang chăm chỉ làm việc nhà cơ mà, không đáng yêu sao được, nhỉ?

2.

.Hôm đó, họp với đội Bóng Rổ xong, tôi trở về lớp với mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Đôi mắt tôi không tinh cho lắm, nó cận đến 2,25 đi-ốp. Nhận biết là đang có người từ xa còn khó nữa là nhận ra ai.

Rồi... Đùng một phát. Ràmmmmmmmmmm !!!

Tôi đã bị “đổ” liêu xiêu trước một cô bạn. Cú xô lô đập đầu đau điếng. Cậu ấy bị đổ hết sách vở, mấy cái kẹp giấy. Quan trọng hơn cả, là đầu cậu ấy cũng chẳng đau kém gì đầu tôi. Tôi biết mà, mẹ tôi vẫn hay bảo tôi cứng đầu...

Tôi thì hoàn toàn không có thiệt hại gì cả về vật chất lẫn tinh thần. Chỉ có điều là cú choang kia chắc chắn sẽ sưng tấy đến cả tuần sau. Nhặt sách vở cho cậu ấy xong, tôi ngược lên nhìn một tẹo. Định nói lời xin lỗi, dù sao tôi cũng là con trai. Thế mà chúng tôi cùng đồng thanh nói “Xin lỗi cậu” cơ đấy! Qua đôi mắt cận, tôi thấy một đặc điểm mà tôi thường rất thích ở các cô gái, là nghênh nghịch, là cái vẻ ngô ngố ngây ngây.

“Ừm, sau này có duyên nhất định có gặp lại !”

Đấy. Tôi đã cắt đứt dòng suy nghĩ và phỏng đoán bằng một câu nói mang đậm tính Hàn Quốc như vậy đấy. Tôi thấy “mẫu truyện” mà tôi vừa diễn chẳng khác gì một vai diễn hoàn hảo cho mấy bộ phim thần tượng mà lũ con gái vẫn phát cuồng.

Buổi tối.

Xoa xoa cái đầu cứng cứng với một cục u có anh em sinh đôi, tôi tự nhiên lại nảy ra một ý tưởng điên hơn cả rồ. Ý tưởng đó, hay ho đến mức chưa kịp xúc tiến mà tôi đã thấy thật thích thú và gật gù “Cái đầu cứng của mình càng ngày càng sáng rạ đấy !”

Hai nhân vật. Mái Bằng và Cục U (cái tên tôi lại tự đặt cho Cục u mà-tôi-chưa-gặp J). Mặc dù chẳng bao giờ có thể liên quan đến nhau. Nhưng tại sao tôi không thử “chập” họ làm một nhĩ ? Sẽ thú vị lắm đây. Với phương châm của một nhà văn “nói láo”, tôi tự nhủ rằng việc làm của tôi cực kỳ vô hại,

chẳng ảnh hưởng một tẹo nào đến vòng quay của trái đất và hòa bình của thế giới.

Thế là tôi lập tức gõ kỳ cà kỳ cạch cho “dự án” Mái Bể đang “thi công” dở dang, thêm một chút sự việc đã xảy ra chiều nay. Và Cục U là Mái Bể, Mái Bể là Cục U.

3. Buổi sáng hôm sau là một buổi sáng cực đẹp trời. Nhấn pê-đan thật mạnh, tôi chào bác bảo vệ hiền bằng một gương mặt tươi rói và tràn ngập sức sống nhất có thể.

Tôi lủi thủi gọi một cốc mì gói, định tính ăn cho xong bữa.

Tự nhiên, có một tiếng gọi oang oang giữa căng tin. Hóa ra thằng bạn tôi, nó tên Dương. Dương gọi tôi, tôi đoán rằng nó giục tôi ăn nhanh nhanh để còn lên lớp cùng nó. Chia tay với gói mì, tôi ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn mấy sợi mì và gật gật, ra hiệu “tao biết rồi”. Ồ, chuyện gì đang xảy ra kia...?

Trước mắt tôi, hình ảnh Mái Bể và Cục U chập lại làm một. Cục u bị xưng do cú va chạm và chiếc mái bể xinh xinh đều hiện diện trên một con người.

Làm sao có thể không ngạc nhiên được khi hai chi tiết rất mơ hồ mà tôi nắm được từ hai người lại thành một trong chốc lát ? Nó cứ như một cơ duyên vậy. Tôi đã từng chẳng bao giờ tin vào cơ duyên cả, vậy thì tại sao tôi lại bị như lúc này ? Lần đầu tiên trong mười bảy năm sống trên đời, tôi tin vào định mệnh giữa hai người khác giới. Lần đầu tiên trong đời tôi bị loạn nhịp tim trước một cô gái, một cô gái có duyên với mình...

Tôi nhất định phải nắm lấy cái duyên này. Không thể để nó tuột đi một phút giây ngăn ngại nào !

Đang vẫn lơ suy nghĩ thì một bàn tay vỗ thật mạnh vào vai. Là Dương. Đúng rồi, chỉ có nó mới có thể giúp tôi thôi. Và thế là hai thằng khoác vai nhau lên tầng ba học tiết đầu.

4....

- À à. Tao biết rồi, cái Mai Anh lớp A2. Mà lại cuồng em ý rồi hả ?

- Mày yên yên cho tao nhờ. Chỉ là thỉnh thích thôi !

Thôi xong, thế là nó (ý tôi là thằng Dương) đã nắm được trong tay một trong những bí mật kinh điển nhất trong những năm cấp III của tôi rồi. Thế này thì chỉ còn cách cố gắng nạp nó mấy châu DOTA với bím bím kẹo mút để bịt miệng nó thôi.

Ờ hay, cái thằng này ăn phải cái gì mà không những chẳng đòi hỏi tôi tí gì mà còn bày cách cho tôi tiếp cận “nàng” nữa cơ. Khi bạn chơi thân với một người, bạn sẽ luôn thấy điểm xấu của nó, còn điểm tốt thì luôn bị che khuất vô điều kiện, nhưng chính trong hoàn cảnh cần anh em bạn bè, thì nó lại thật dễ thương không chịu nổi !

Sáng hôm sau Dương ném cho một một profile vừa ngắn vừa ấn tượng về Mai Anh (tạm quên đi biệt danh Mái Bằng và Cục U).

- Ờ nhanh gồm nhỉ ?

- Chuyện, tao mà lại. Châu kem đi ku !

Tôi nhăn như khi móc cho Dương tờ 50K để đền bù thiệt hại đêm qua nó đã nhờ cậy anh em hàng xóm láng giềng giúp đỡ mà mắt thâm quầng. Cái thằng này đúng là vì anh em có điều kiện.

Chà, xem nào. Mai Anh, hoa khôi lớp A2, cộng tác viên Hoa Học Trò, thích ngồi ở bàn số 13 ngắm điệp anh đào cùng lũ bạn chí chóe. Một điểm nữa, đương nhiên và chắc chắn, là nhà ‘nàng’ cách nhà tôi có 3 mét, kiểu chéo chéo. Kể ra cũng xứng để so sánh với Romeo và Juliet đó !

...

Tôi đã bảo rồi mà, mọi thứ tôi đưa vào truyện ngắn của tôi đều có thật, nên sự việc vừa rồi, tất nhiên cũng vừa mới xảy ra. Tôi lại được rất đàng hoàng, viết tiếp truyện mà không cần áy náy vì vụ chập hai nhân vật bất đắc dĩ vào làm một. Bởi hai người đó là một thật mà.

Gập laptop, vươn vai vài nhát rồi quay trở lại với chiếc giường thân yêu...

5. Chiều tháng năm, gió đã xào xạc trên cành cây phượng cổ thụ, nắng đã

mơn man trên khung cửa sổ từng lớp học. Liệu gió và nắng kia, có hiểu được nỗi lòng của một chàng trai đang mắc bệnh tương bốn (tương tư í mà) nặng không ?

Rồi tôi phục kích sẵn ở bàn số 13 như thằng Dương đã tình báo. Dự định sẽ làm một hành động khá sỗ sàng là cho Mai Anh số điện thoại của mình. Tôi sẽ chính thức tấn công cậu ấy.

Kìa kìa, Mai Anh bước tới với một chiếc bờm màu vàng nhạt, lấm tấm đốm nhỏ như là cây nấm vậy. Trông ngộ thế. Cậu ấy đến một mình. Không mang theo lũ tiểu yêu chí chóa như mọi khi. Tôi tự mẫm chắc ông trời tạo thiên thời địa lợi cho mình để dễ bề tấn công. Tại sao Mai Anh không chọn bàn khác, bàn này đã có tôi rồi mà ? Chẳng nhẽ nàng không ngại. Hay số 13 có gắn với điều gì đặc biệt của cậu ấy. Hay chỉ là do thói quen ?

Cắt ngang luồng suy nghĩ lòng vòng của tôi là một mẫu giấy do Mai Anh chìa ra trước mặt tôi.

Ôi không, cậu ấy đang làm gì thế này ? Một mẫu giấy gồm mười con số tròn trịa. Đây chẳng phải là số điện thoại sao ? Cậu ấy cho mình hả ? Tại sao lại là mình ? Chẳng lẽ Mai Anh đã biết mình từ trước rồi ư ? Chẳng lẽ cậu ấy đã để ý đến mình – thằng hàng xóm cù lần gần nhà rồi ư ? Chẳng lẽ cậu ấy đã biết đến mình từ khi hai cái đầu cộc nhau loạng choạng rồi sao ?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ... ?

Phải đến hơn trăm câu hỏi chẳng lẽ được tôi đặt ra. Quả thực tôi không thể tin vào mắt mình nữa. Đây không là một lời làm quen thì là gì nữa. À thế, hóa ra, mình còn chậm chân hơn Mai Anh một bước, một bước rất lớn...

Cố giữ lại bình tĩnh. Tôi đưa tay ra nhận tờ giấy màu hồng xinh xinh từ tay Mai Anh. Thậm chí tôi còn định nói lời cảm ơn nữa chứ, nhưng vì điều gì nhỉ ? Cũng may là chưa kịp mở lời thì Mai Anh đã đi, chạy thót lên tầng hai căng tin. Tôi đờ ra vài giây. Thấy mình làm quá chậm. So với một thằng con trai có tình sử oanh liệt. Và so với Mai Anh...'

6.

Tôi thôi không viết truyện nữa mà quay sang làm một chuyện rất đỗi liên quan là nhắn tin cho Mai Anh. Dù sao thì hôm nay tiết trời cũng thật dễ chịu để làm một việc gì đó thật là dễ thương, giữa hai người, chí ít là đều đang để ý đến nhau.

‘Chào Mai Anh – cô gái bàn số 13’ – tôi nhắn từng con chữ trên mobile. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi nhắn tin có dấu.

Tin nhắn hồi âm khá lâu, tầm ...hai hay ba phút gì đó, nhưng nó khiến tim tôi loạn mất một nhịp và tay thì cứ vừa run vừa nhấn bàn phím điện thoại thật nhanh, như để ‘nàng’ không phải đợi lâu.

‘Chào Tùng – chàng bí thư đầu to mắt cận’

‘Cậu vẫn hay nói chuyện với người khác trong lần đầu tiên nhắn tin như thế này ư?’

‘Cậu cũng vậy mà!’

Thế là chúng tôi bắt đầu nói với nhau đủ thứ trên trời dưới biển. Nhiều thứ hơn cả những lần tôi nói với Dương – thằng bạn thân duy nhất. Tôi thậm chí còn xin cả nick Facebook và mail của Mai Anh. Tôi luôn nhận thấy có một vẻ nữ tính dịu dàng ẩn sau mái tóc nghịch ngợm và cá tính của cậu ấy.....

Những buổi tối của tôi và Mai Anh cứ trôi nhẹ đi. Tôi đã quen với việc được nhắn tin với cô bạn vào mỗi tối. Điều đó làm tôi vui không chịu được. Rồi tôi chợt nhận ra, tôi đã thích Mai Anh và không thể sống thiếu cậu ấy một phút giây ngăn ngui nào.

Nhưng xét theo thái độ và cử chỉ của cậu ấy với tôi, thì suy cho cùng tôi cũng chỉ là một thằng con trai đang yêu đơn phương.

Con gái chúng tôi rất lạ. Thường sẽ rất khéo léo để cho một chàng trai biết con gái đang để ý đến họ. Con gái sẽ rất cẩn trọng với người con trai họ thích. Điều này, một cô nương đích thực như tôi đến bây giờ vẫn chẳng hiểu lý do

tại sao.

Tôi quen và thích Tùng ngay từ lần đầu tiên nhìn cậu ấy tập hít đất ngay ban công nhà mình. Cậu ấy có vẻ gì đó rất dễ thương và dễ khiến một đứa con gái như tôi rất ưa thích. Cậu ấy trong trong nhè nhẹ, biết quan tâm người khác như một ly cocktail buổi sớm. Nhưng có một điều là Tùng không hề biết đến tình cảm của tôi. Cậu ấy vẫn vô tư và quan tâm đến tôi như mọi bạn gái khác. Điều đó làm tôi khá buồn...

Nó loạn rồi. Nhịp tim của tôi ấy. Tôi trân trân nhìn vào màn hình máy tính mà Mai Anh nhờ tôi sang sửa hộ. Không thể nói rằng đây là phần cậu ấy chưa kịp tắt hay một câu truyện ngắn cậu ấy đang viết dở được, nói như vậy thì thật là bất công cho cả hai chúng tôi. Mặc nhiên khẳng định và tự tin với suy nghĩ của mình, tôi cho rằng đây đích thị là một lời tỏ tình, không hơn không kém. Và nếu nó là cái gì cũng không quan trọng, bởi vì ngay giờ đây, tôi sẽ nói hết lòng mình với Mai Anh – mối tình đầu của tôi.

“Right from the start

You were a thief

You stole my heart

And I your willing victim”

1, 2 và 3...

Mai Anh xuất hiện, với gương mặt đỏ hơn cả quả gấc...

1,2 và 3...

Tôi đến bên Mai Anh, đến bên định mệnh của mình, trong giọng hát trong trẻo của Megan Nicole...